

คุณแม่ หายไปไหน

เรื่องและภาพ ชนม

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็ก
ปีการศึกษา

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็ก
ปีการศึกษา 2567

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

มดแมลง หายไปไหน

เรื่องและภาพ ขนม

วันนี้แสงแดดอบอุ่น มีลมพัดเบา ๆ
อากาศดีเหมาะจะออกไปเล่นข้างนอก

เหล่าสัตว์น้อยใหญ่ นัดกันไปพักผ่อนที่ทุ่งหญ้ากว้าง
มุ่ม ๆ เกะน้อยดีใจ รีบเตรียมผ้าปูพื้นโปรดทันที

ลีโอ สิงโตหน้าเกรงขาม
แบกตะกร้าใส่ผลไม้มากมาย
แฉงคอสะบัดพลั่วตามสายลม

“โอี้โฮ
ลีโอดูเท่มาก”

“ชนสีทองสวย ๆ รอบคอกทำให้ลีโอโดดเด่นจัง” มุ่มมุดคิด
“ฉัน... ไม่มีแฉงคอที่สง่างามเหมือนลีโอ มีแต่ชนหยิก ๆ ไม่เท่เลยสักนิด”

ลูน่า ยีราฟคอยาว
กำลังเลือกใบไม้สวย ไว้ใช้รองอาหาร
เธอยึดคอได้ถึงยอดต้นไม้โน้นแน่ะ

“ลูน่าเลือกใบไม้บนกิ่งสูงได้สบาย ๆ เลย”

“ฉัน... ยึดคอไปเลือกของบนที่สูง
เหมือนลูน่าไม่ได้ คอของฉันสั้นเกินไป”

แฮมมี่ เต่าตัวน้อย
เดินตัวมเตี้ยม
มาพร้อมขนมปังหอมกรุ่น

แต่จู่ ๆ ลมก็พัดแรง
หอบเอากิ่งไม้แหลม
พุ่งไปทางแฮมมี่

เขาหดตัวเข้าไปใน
กระดองทันที

“กระดองของแฮมมี่เหมือนเปลือกเกราะเลย
ช่วยปกป้องแฮมมี่จากอันตราย” มูมู่คิดในใจ

“ฉัน... ไม่มีกระดองไว้ซ่อนตัว
เหมือนแฮมมี่ ถ้าเกิดอุบัติเหตุ
ฉันต้องบาดเจ็บแน่ ๆ”

จัมโบ้ ลูกช้างตัวโต

ใช้งวงยกกล่องอาหารกล่องเบ้อเริ่มเพิ่มได้ง่าย ๆ

ไม่จำเป็นต้องเรียกให้ใครช่วยถือ

“งวงของจัมโบ้แข็งแรงดีจัง” มุ่ม്മุ่มพึมพำ
“ฉัน... ไม่มีพลังกำลังน่าทึ่งเหมือนจัมโบ้
ไม่มีงวงแข็งแรงไว้อยกของหนัก”

มีก้า กวางสีน้ำตาลกระโดดข้าม
ก้อนหินขนาดใหญ่ด้วยความว่องไว
แยมและเนยกลิ้งกลุกกลุก
ในกระเป๋าสี่ชมพู

“มีก้ามีขาที่ทรงพลัง
เธอกะโดดได้คล่องแคล่วสุด ๆ”

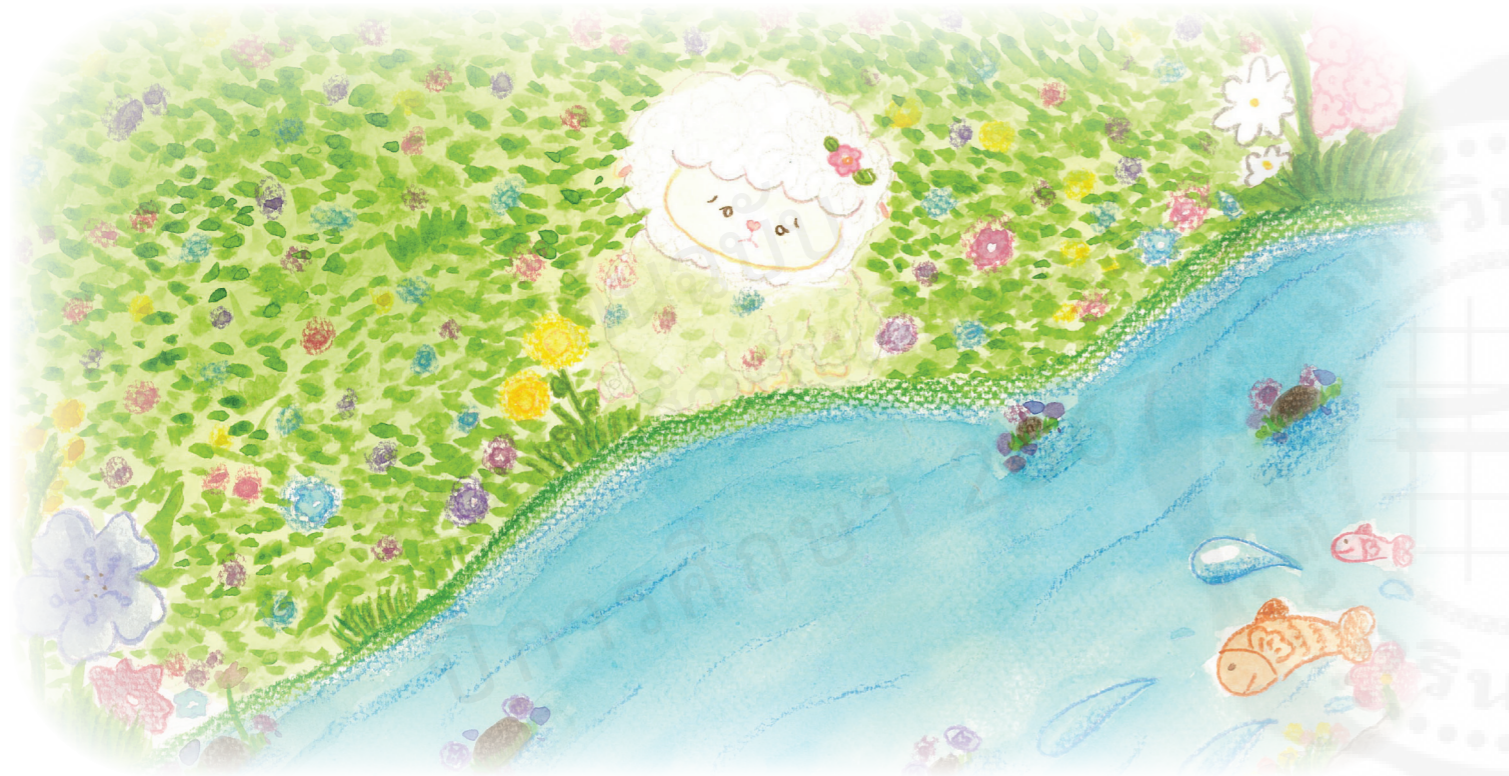
“ฉัน... มีแต่ขาปกเปียก
ไม่ต้องพูดถึงเรื่องกระโดด
แค่เดินยังสะดุดล้มเลย”

ฉมู่เศร้าใจ

ขณะที่เพื่อน ๆ

คุยเล่นกันอย่างสนุกสนาน

มุ่ม่แยกตัวออกมา นั่งเจียบ ๆ
ก้มมองเงาตัวเอง
“ฉันไม่มีอะไรโดดเด่นเหมือนเพื่อน ๆ ตัวอื่นเลย”

สายลมโชยพัดดอกไม้ลอยละลิว
ผีเสื้อตัวหนึ่งบินมาเกาะขนของแกะน้อย
“สุดยอด ขนนุ่มจังเลย” ผีเสื้อพูดอย่างตื่นเต้น
“ฉันอยากมีขนนุ่มฟู ทั้งอบอุ่นและสบายตัว”

แกะน้อยมองผีเสื้ออย่างแปลกใจ “เธอเห็นฉันด้วยหรือ”
“เห็นสิ เธอไม่ได้หายไปไหนสักหย่อน
ฉันซื้อฟลอร่านะ ฉันได้กลิ่นหอมของดอกไม้
สดใสไม่ไหวอยากลองดมใกล้ ๆ”

“แล้วเธอชื่ออะไร ทำไมนั่งอยู่ตรงนี้ตัวเดียวล่ะ”

ผีเสื้อถามด้วยความสงสัย

“ฉันชื่อมูมู่ ฉันเศร้าที่ตัวเองไม่มีอะไรโดดเด่นเหมือนเพื่อน ๆ”

“ถ้าฉันบินได้และมีปีกสวย ๆ
เหมือนเธอ คงจะดีนะฟลอร่า
เพื่อมีใครเห็นฉันบ้าง”

ฟลอร่าผีเสื้อตัวจิ๋วทำหน้าที่เศร้า

“ฉันบินได้ก็จริง แต่เวลาฝนตก ฉันต้องรีบหลบฝน
ไม่แข็งแรงของเมื่อดฝนจะทำปีกของฉันเปียกและหนักอึ้ง
จนบินไม่ไหวแน่ ๆ”

“ถึงฉันจะบินตอนฝนตกไม่ได้
ฉันก็ไม่เคยเสียใจที่มีปีกนะ
เพราะมีปีก ฉันถึงโบยบินได้อย่างอิสระ
ได้ไปชมทุ่งดอกไม้บานสะพรั่ง
และทำให้ฉันได้พบเธอด้วยนะมูมู่”

“เธอเป็นแกะที่น่ารัก มีขนนุ่มนึ่มแสนอบอุ่น
นี่แหละคือสิ่งที่ทำให้เธอโดดเด่น
ไม่เหมือนใคร” ฟลอรายิ้ม
ขมู่มองขนของตัวเอง “ขนของฉัน... นุ่มฟู
แถมยังอุ่นสบายด้วยอย่างนั้นเธอ”

ฟลอราพยักหน้าพร้อมกระพือปีก
“ใช่แล้ว ฉันพูดความจริง”
“ขอบคุณนะฟลอรา” ขมู่สบายใจขึ้นแล้ว

“พวกเรานึกว่าเธอเจอเรื่องไม่ดีเสียอีก”
ลูน่าถามอย่างเป็นห่วง มุ่มมู่เงียบไป
“ฉันเศร้า เพราะคิดว่าตัวเอง
ธรรมดาจนเกินไป
อยากโดดเด่น
เหมือนเพื่อน
ตัวอื่น ๆ บ้าง”

มุ่มมู่เดินกลับมาที่เดิมอีกครั้ง
เพื่อน ๆ ต่างตกใจที่จู่ ๆ มุ่มมู่ก็หายไป
“เธอหายไปไหนมา มุ่มมู่ พวกเราเป็นห่วงมากเลยนะ”
“ฉันแค่ออกไปนั่งริมลำธารมานะ” มุ่มมู่ตอบ

เจ๋ง
สุดยอด

“ฉันอยากมिंगวงแบบจัมโบ้
จะได้พ่นน้ำสนุก ๆ”
จู่ ๆ ลีโอก็ตะโกนขึ้น

สวัสดิ์
นกน้อย

“ฉันอยากดูวิวจากมุมสูง ๆ
เหมือนลูน่าจัง” มิถ้ายิ้ม

สวยจัง

“แต่ฉันก็อยากมีแผงคอ
แบบลีโอ นะ”
ลูน่าหัวเราะ

ดิ่ง
ดิ่ง
ดิ่ง

“ฉันอยากกระโดดเก่ง ๆ
แบบมิถ้า” แซมมีบอก

สงบ
จริง ๆ

“ฉันก็อยากมีกระดองแบบแซมมี”
จัมโบ้เสริม
“จะได้มีที่ซ่อนเวลาอยากอยู่ตัวเดียว”

หมู่มุ่ประหลาดใจ

“เพื่อน ๆ ก็อยากได้สิ่งที่ตัวเองไม่มีเหมือนกันหรอ”

“ใช่จ้ะ”

ทุกตัวตอบเสียงดังพร้อมกัน

“อะไรกัน พวกเธอต่างมีดีอยู่แล้วแท้ ๆ

ฉันต่างหากที่ไม่มีอะไร”

บรรดาเพื่อนสัตว์มองเห็นกัน ก่อนจะประสานเสียงบอกว่า

“เธอก็มีข้อดีนะมูมู่”

“เธอมีขนน้อย ๆ
ที่คอยวิ่งเล่นกับฉัน”

“หูแหลมเล็กของเธอ
คอยรับฟังเสียงของ
ฉันในยามเศร้าใจ”

“จมูกสี่ขมพุกระจิวหลิ
ของเธอนะ น่ารักจนฉัน...
เปลื่อยิมเวลามองทุกที่เลยนะ”

“ขนของเธอ
นุ่มเหมือนผ้าห่มอุ่น ๆ”

“ความอ่อนโยนของเธอ
ทำให้ทุกคนสบายใจ
และอยากอยู่ใกล้ ๆ เสมอ”

คุณแม่รู้แล้วว่าไม่ต้องเป็นเหมือนใคร
คุณแม่แค่เป็นตัวเองก็พอ

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็ก
ศิลปศึกษา 2567

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็ก
ศิลปศึกษา 2567

เกี่ยวกับผู้แต่ง / ผู้วาดภาพประกอบ

นางสาวนัญชรส เกิดมัน (ขนม)

เกิด ๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

จบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาจากโรงเรียนอูตรดิตถ์ดรุณี

ปัจจุบันกำลังสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจาก

สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปี พ.ศ. ๒๕๖๘

ตั้งใจทำผลงานเพื่อสะท้อนให้เห็นปัญหาความไม่เท่าเทียมที่ฝังรากลึกในสังคม แม้ในปัจจุบันจะพูดถึงเรื่องความหลากหลายกันมากขึ้น แต่ในความเป็นจริง หลายคนยังคงไม่เป็นที่ยอมรับ หรือไม่ได้รับโอกาส เพียงเพราะไม่ตรงตาม “มาตรฐาน” ที่สังคมกำหนด

เหมือนกับเด็กหลายคนที่เติบโตท่ามกลางการเลือกปฏิบัติ เผลอเปรียบเทียบตัวเองกับผู้อื่น จนเริ่มรู้สึกไร้ตัวตน โดดเดี่ยว และไม่เป็นที่ยอมรับ เมื่อเด็กคนหนึ่งถูกมองข้ามซ้ำ ๆ จะขาด “การเห็นคุณค่าในตัวเอง” ก่อนค่อย ๆ สูญเสีย “ความนับถือตัวเอง” ไปโดยไม่รู้ตัว หากไม่มีใครสังเกตเห็นหรือเข้าใจ อาจส่งผลกระทบต่อความมั่นใจของเด็กไปจนโต

หนังสือภาพเล่มนี้จึงไม่ได้เขียนขึ้น เพื่อปลอบโยนแค่เด็กที่รู้สึกไม่มีอะไรดีเหมือนคนอื่นเท่านั้น แต่ยังอยากชวนให้ทุกคนกลับมามองคุณค่าของตัวเอง และผู้อื่นด้วยหัวใจ เพราะทุกคนต่างก็มี “ความโดดเด่น” ในแบบของตัวเอง

ช่องทางติดต่อ

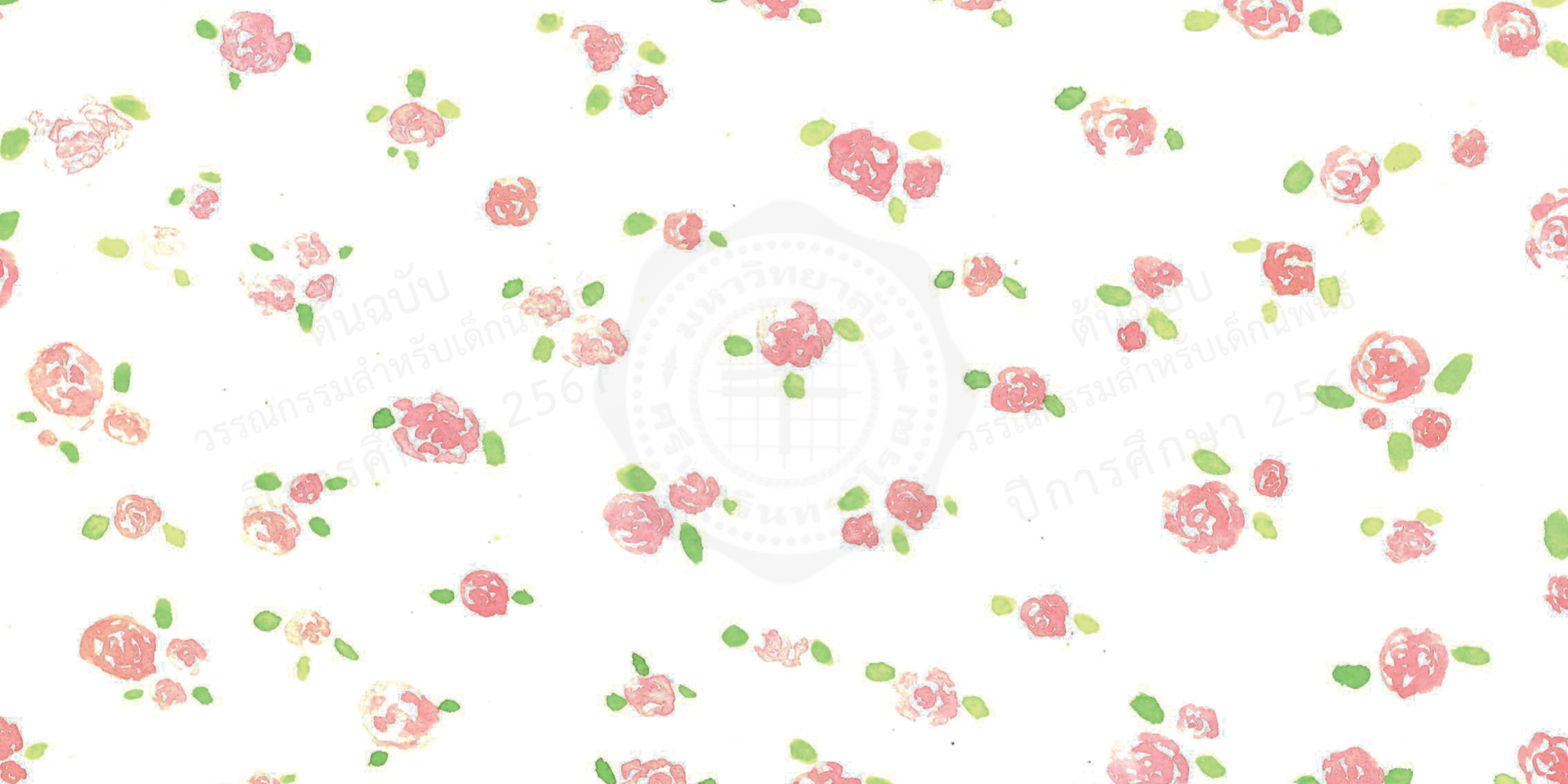
โทรศัพท์ ๐๙๑-๓๙๖-๑๘๓๘

อีเมล nuncharose@gmail.com

มุ่งหมายไปไหน
เรื่องและภาพ : นัญชรส เกิดมัน
หนังสือภาพสำหรับเด็ก ๗-๙ ปี
ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๗
ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก
ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษา : ผศ. รพินทร (ณ ถกลาง) คงสมบุญ

ขอขอบคุณ : อ. อัจฉรา ประดิษฐ์ อ. ดร. ฉันทยา พิทยาพิทักษ์ อ. อนุสรณ์ ดีไหว้ อ. ดร. พิชญา นิลรุ่งรัตน

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็ก
ปีการศึกษา 2566

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็ก
ปีการศึกษา 2566

เมื่อผมรู้สึกว่า...

ตัวเองไม่มีอะไร “โดดเด่น” เหมือนเพื่อน ๆ
ตัวของผมไม่ค่อย ๆ จางหายไปทีละนิด

แต่ใน “ความโดดเด่น” นั้น
ผมรำมองเห็น... บางสิ่งที่ทำให้ผมค้นพบ
“ความโดดเด่น” ที่มีอยู่ในตัวเอง